

Сліди на росі

Володимир Приймак

Ранесенько-рано відходить до нашого села перший автобус. Прибуваючи на автостанцію з величезним запізненням, водій миттю забігає до маленької диспетчерської, де о цій порі панує ще солодкава переддосвітня тиша, миттю повертається до автобуса, і похапцем косить на мідяки, які в напівтемряві відраховую я — одинокий вранішній пасажир.

— Я добрий на руку...

Пробую піджартувати, всідаючись у прохолодному салоні поближче до мотора. Але йому вже нема діла до моєї руки. Водії також люди, і вставати вдосвіта їм так же важко, як і всім нам. Виїхати на лінію точно за графіком можуть або ті, в кого загострене почуття відповідальності, або ті, хто страждає безсонням. Більшість наганяє на трасі. І нічого. Точно за графіком буде автобус у нашому селі, за автобусом у нас годинники звіряють.

— Приїхали!..

Привітно повідомить водій, коли, перетнувши кілька смужок густого вересневого туману, зупинимось на оповитому світанковим серпанком пагорбі. Додому звідси далеченько, і можна було б покористуватися ще послугами громадського транспорту. Але над золотавими вересневими просторами, що беруться вже тихим осіннім смутком, народжується день. І давно не ступав я споришевою стежиною, що веде поміж полями до нашого села. І давно вже не приходили до мене світанкові мамині очі.

— Ти не забув?..

Будять мене, ласкаво всміхаючись.

— Зараз сонце має купатися...

Вибігаю за село і таємниче вслухаюсь у переддосвітню тишу. Ще зовсім недовго і озветься світ довершеною гамою ранкової пісні. А поки що...

Падають роси.

Ведуть свою беззвучну мелодію в гулькій переддосвітній тиші. Проб'ється на світ перший промінчик зорі і забринить срібною струною в холодних краплинах, розбіжиться грайливо лугами, згубиться на далекому обрії. Вже від хати оглянусь я в поле, і в густій росі на споришевій стежині побачу мережку дитячих слідів.

Падають роси.

— Дивись, на Вечерю приїдь...

Дорікають мені мої сестри.

— Ти там того року не був, поза того не був...

— Їм вечері давно не носив...

Ми малі ще, мама зварили пшеницю й узвар, напекли вже пампушків, кажуть:

— Визирайте, йдіть, тата...

Вибігаємо зашораз на дорогу, за п'ятим чи шостим несемо радісну вість.

— Їдуть!..

Ще з Високого Горба дві фари колгоспної вантажівки прорізають простори. Тато, обвітрені, зморожені, але усміхнені, входять до хати, вносять сіна, стелять ним під столом. Пахне в нас літом, сушеними грибами і чебрецем. Мама мовчки кладуть на стіл порожній келішок і ложку. Це тим, кого з наших уже нема. Тепер келішок цей і ложку цю кладемо нашій мамі. З вікна автобуса буду довго дивитися в нічний крайчик села. Раніше, здається мені, на Святвечір не світилось нараз стільки свічок на сільському нашому цвинтарі. А тепер на цвинтарі, як на зоряному небі. Чи то справді село вимирає, чи то лиш так, поз'їздимося з міст, аби покласти свічку. Довго-довго мерехтить на нічній дорозі це зоряне небо, і мерехтить-болить мені на нім одна зоря.